

8/9/2023

מצד אחד; הגיעו מים עד נפש...מהצד השני; I have a Dream

פוסט: לאן המחאה?

אבדה מפלגת שלטון. כל היודע דבר על מקום הימצאה מתבקש להודיע על כך במצודת זאב, רחוב המלך ג'ורג' 38, תל אביב.

לפני ההסבר קחו רגע נשימה: המהפכה המשפטית – ההפיכה השלטונית היא בעיניי רק טריגר ענק, עוצמתי, כואב, אבל חיוני לאבולוציה שלנו כעם במדינת ישראל ושל כל אחד מאיתנו בנתיב תוכנית הנשמה הפרטית. יש משהו אחר עמוק יותר שהוא החשוב: הזהות של המדינה. מקווה שלאור קריאת הטקסט תבינו מדוע אני חושבת כך...

"הליכוד - תנועה לאומית ליברלית" הלכה לאיבוד. הלאומיות מתבטאת במדיניות ביטחונית קשוחה - קיר הברזל: לא מאמינים לפלסטינים ולא סומכים עליהם, מחזקים את ההתיישבות וגאים בחוק הלאום. אבל מה עם הליברלית, מה עם ציות לבית המשפט העליון, לאן נעלמות המידות? לאן נעלמו חמשת המ"מים של ד'בוטינסקי ובגין: **מעון, מזון, מרפא, מורה, מלבוש?**

ליברליות משמעה חופש, סובלנות, מתינות, קבלת האחר, שוק חופשי ויזמה, שוויון בפני החוק, שוויון בנטל, בזכויות ובחובות.

בספרה "ההיסטוריה האבודה של הליברליזם" (The Lost History of Liberalism, 2018) ממקמת רוזנבלט את קיקרו ואת ספרו "על החובות" כנקודת הפתיחה של הליברליזם. רעיון הליברליות של קיקרו היה מוסרי ביסודו: להפגין את מעלותיו המוסריות של האזרח, להראות מסירות לטובת הכלל ולכבד את חשיבותו של הקשר ההדדי בקרב בני אדם. קיקרו כתב כי "עזרה הדדית" היא המפתח לציוויליזציה. אנשים לא נולדו למען עצמם בלבד – הם באו לעולם למען הזולת. הוא אף השווה את המונח "ליברליות" ל"גמילות חסדים".

כמאה שנים אחרי קיקרו, הרחיב הפילוסוף הסטואי סנקה על עיקרון הליברליות שמשמעותה חוסר אנוכיות והתחשבות בזולת.

כאשר הגיעו ימי הביניים, עם שילובה של הנצרות בחברה, תפישות אלו התחזקו עוד יותר. אחד מאבות הכנסייה המוקדמת באיטליה, אמברוזיוס הקדוש, טען למשל במסה שחיבר (המבוססת על ספרו של קיקרו) כי כל קהילה אמיתית מושתתת על צדק ורצון טוב. ושליברליות וטוב לב, הם הגורמים המחזיקים את החברה יחד". מילונים שהשתמרו מתקופת ימי הביניים, הן בצרפתית והן בגרמנית או באנגלית, הגדירו את המילה

'ליברלי' כתכונתו של אדם 'האוהב לתת', ו'ליברליות' כתכונה של 'נתינה והענקה חופשית'. התיאולוגים הגדולים מימי הביניים כמו תומס אקווינס (1225-1274), הפיצו רעיונות אלה בכתביהם, מסבירה פרופ' רוזנבלט.

עשרות שנים אחר כך הרחיבו מעט הפילוסופים של תקופת הנאורות (ההשכלה) את השימוש במושג ליברליות. לא דובר רק על תכונות ליברליות, אלא גם על צורת שיח ליברלית. במילים אחרות, אדם יכול היה להפוך לליברלי באמצעות חשיבה ודיבור חופשי עם אחרים.

המהפכות, תחילה האמריקנית ואז הצרפתית, חוללו שינוי נוסף במונח. מרגע שהכריזה ארה"ב על עצמאותה (4 ביולי 1776), החלו להשתמש במילה "ליברלי" כדי לתאר את החוקה החופשית של עם שתבע את חירותו וחוקק את חוקתו בעצמו באמצעות נציגים נבחרים בממשלה. כשנודע לצרפתים על חוקת ארה"ב הם החלו לתהות אם גם להם מגיעה חוקה ליברלית דומה, וב"אסיפת המעמדות" בוורסאי החלו להירקם תכנונים לביצוע רפורמות כאלה.

בסוף המאה ה-19 רעיונות כלכליים גרמו לליברליזם להתפצל לשניים: זרם אחד העדיף שוק חופשי, והשני התערבות ממשלתית. "שני הזרמים קראו לעצמם ליברלים", אמרה לי רוזנבלט. הוויכוח הזה, בין הליברלים מהימין (התומכים רעיונית בשוק חופשי) לבין ליברלים מהשמאל (התומכים בהתערבות ממשלתית המזכירה סוציאליזם) נמשך עד היום וכולל את השאלה אם הדת היא כוח מוסרי חיוני לתפקודה של חברה תקינה, ואם היא צריכה להיות מעורבת בפוליטיקה.

נחזור אלינו...

הליכוד נשבה בידי חבורה ימנית קיצונית, מתוכה ומחוצה לה, שלחם חוקם אינו המדינה, לא ליברליות, לא לאומיות, אלא צרחות, קללות, גידופים, לעשות דווקא, לאיים, להפר, להרוס כל מה שנבנה לפניהם = התנהגות שההוד וההדר הביתרי מהם והלאה. כמה פעמים אנחנו מוצאים את עצמנו עוצמים עיניים ואוזניים ממבוכה בשעה שמי מנציגי מפלגת השלטון פולט דבר הבל, טירוף או הזיה (האחרון בהם היה הנאום משולח הרסן של אמיר אוחנה: בשירות הנאשם פתח את הקמפיין לקראת הדיון בבג"ץ שמטרתו להלך אימים על השופטים)? לאן נולך את הבושה בכל פעם שגלית דיסטל אטבריאן, טלי גוטליב, דוד אמסאלם, ניר ברקת, אמיר אוחנה, מאי גולן, שלמה קרעי, יואב קיש, אלי כהן פוצים את הפה (כולם מהליכוד ויש עוד רבים ממפלגות הימין הקיצוני)?

כנראה והליכוד, כמו מפלגת העבודה, שתי הרגליים עליהן נשענה תקומת המדינה ב-50 השנים הראשונות, סיימו את תפקידן ההיסטורי והן עוברות טרנספורמציה או אולי דווקא מוטציה.

בהחלט ניתן היום לחבר יחדיו 3/4 מהליכוד (1/4 יכול להצטרף למחנה הממלכתי) + המפלגות החרדיות + הציונות הדתית + העוצמה היהודית למחנה שמרני ימני קיצוני שעבר מן האנושיות דרך הלאומיות אל

החייתיות הנוהמת, הלאומנית (הפרדת יולדות, מחיקת חווארה), הכוחנית, הגזענית, סוג של דיקטטורה רדודה (שמים קצוץ על בתי המשפט), נצלנית, פופוליסטית, אנטי ליברלית, לא שוויונית (מערכת החינוך כדוגמה נוראית). המחנה אוזח בכיבוש ובשליטה בעם אחר כאידיאולוגיה משיחית. מזלזל במי ששונה ממנו. הורס כל יסוד של מוסר שלטוני. מעודד קפיטליזם חסר רסן (תכלית החיים, היחסים בין אדם לאדם ובין אדם לסביבה, המשפחה, הפנאי והעבודה כפופים למנטליות שוק, תחרותיות, ניצול האחר ועשיית רווחים. כל הקיים בעולם מותר לנצל עד כלות עבור אינטרסים קפיטליסטיים/אישיים = הרבה כסף). דוגל ביהדות מטורללת, שמרנית קיצונית הגובלת בעבודה זרה – עבודת אלילים (כמה לשון הרע חקוק על לשונם), במיוחד כשהיא מונהגת על ידי רבנים מושחתים המגדרים את קהילתם כדי לשלוט באנשיהם, על ידי מנהיגים משיחיים - לאומניים, על ידי אנשים קיצוניים. דווקא תחת מחנה הימין הזה הדת נמצאת בשבר הכי גדול שלה. המדינה כולה חווה **אובדן ערך שלא היה כדוגמתו בהיסטוריה של העם.**

מאות שנים של ספרות ומורשת יהודית, מצד אחד בספר עמוס אלוהים אומר לבני ישראל, 'אתם חושבים שאתם טובים מאחרים? אתם לא מיוחדים בעיני', ומהצד השני היו נביאים שציינו את עדיפות עם ישראל על העמים האחרים ו'עם לבדד ישכון', הביאו את הדת היהודית לנקודת רתיחה מסוכנת של בדלנות פנימית (חוק הגיוס למשל, חינוך למשל) וחינוך כאחד, לניכוס כללי המשחק על ידי האורתודוקסים, לפער ענק בין המצוות לבין התנהגותם בפועל (לשון הרע כדוגמא), לשנאת זרים ופחד מזרים, לגאווותנות ועליונות כפשוטה (הכיבוש ביהודה ושומרון). למרות ששוב ושוב מדברים על 'הפנים היפות של היהדות', בפועל, בעיקר פנים מכוערות ניבטות מכל עבר. כל המנסים לחדש את פני היהדות מיד נטחנים תחת נבוטי הקלקסים האורתודוקסים.

שפינוזה כבר אתגר את משמעות האדם הנאור בספרו "אתיקה". כאשר אנשים פנו לשפינוזה לעזרה, הוא הזמין אותם לחנותו בשבת.

שאלו בתמיהה: מה, החנות תהיה פתוחה בשבת, אינך בבית הכנסת? הרי צונו לשבות בשבת מכל מלאכה, לא?

ענה שפינוזה: אם אלוהים הוא כל יכול, מושלם, שלם, הרי שלישות כזאת אין שום צרכים, שום רצונות, שום משאלות. הלא כן? אם כן, לאלוהים אין שום משאלה לדרך. בה כל אחד מאדיר את שמו, עובד אותו, או אוהב אותו. כל אחד בדרכו.

אז לשם מה המצוות והתקנות?

כלי לדיכוי פוליטי. ההלכה היא אשליה, בדיה.

האם אלה המנהיגים שבחרנו בהם? האם אלה המנהיגים שאנחנו רוצים שיובילו אותנו לתקווה? "כשהאומה ועוצמתה הממלכתית בשפל, אין עוד מעצורים למעשי האדם", אמר לייבוויץ.

תקראו רגע את הקטע הבא:

פסיכופתיה על הספקטרום על פי הכלי PCL-R + ריאיון עומק מנתחת את אישיות האדם באמצעות ארבעה גורמים: יחסים בין-אישיים שיש בהם חוסר כבוד, השמצות, קיטוב, ניצול, שקרים, מניפולציות, אינטרסים חבוי (Interpersonal) ... רגשות, דרמטיות, השקפה נרקיסטית ומנופחת מאוד של הערך העצמי - חשיבות עצמית, חיפוש תמידי אחר התקשורת (Affective) ... סגנון חיים מסנוור, על חשבון, ראוותני, שם קצוץ (Lifestyle) ... ומאפיינים אנטיסוציאליים כמו חוסר איכפתיות, חוסר שוויוניות, רמיסה, עונים לא לעניין (Antisocial features). אם רק נבחן את ההתנהגות, האמירות, העשייה של כל 120 חברי הכנסת הנוכחיים על פי העקרונות של R-PCL, הרי שלפחות 60% היו נזרקים מכל המדרגות.

שי עגנון: "חכמים מושכים את ידיהם מהנהגת העולם. בתוך כך קופצים הטיפשים והרשעים ונוטלים את העולם לידיהם ומנהיגים אותו כפי זדונם וכפי טיפשותם".

ישראל היא המיקרוקוסמוס של כל מה שקיים על הפלנטה. השנה האחרונה היא המשך לתקופת הקורונה: לאחר שנה וחצי של בידוד, ניתוק ובדידות, קוסמוס הביא לנו כעת התערבות אינטנסיבית מרה ועגומה. לאחר 3 שנים מאתגרות, הגיעו מים עד נפש. המים עכורים. החשכה/הבורות השתלטה על רובנו. כפי שטען קאנט: כאשר אדם מניח לספר לחשוב במקומו, למדריך רוחני להחליף את מצפוני, לרופא לקבוע את תזונתו, למנהיג לקבוע את עתידו, הוא נותן יד למחדל הנובע מכניעה לסמכות חיצונית במקום להקשיב לתבונה האישית. לפיכך, **אדם שמעולם לא הניחו לו לעשות שימוש אוטונומי בתבונתו, פשוט אינו מסוגל לעשות שימוש בשכלו!!!**

כולנו מרגישים עמוק בפנים שמשהו בקיום העכשווי שלנו שבור. מעטים מאיתנו מאושרים. מעטים מסופקים. עמוק בפנים אנחנו מרגישים שמשהו מעוות, וקול קטן לוחש לנו: זו לא התכלית של הקיום האנושי.

לא מדובר רק במצב העגום של שאריות הדמוקרטיה הישראלית, אלא גם במשמעות הקיומית. המשבר הפיננסי, יוקר המחיה, בעיות האקלים, מגיפות, איתני הטבע, גלי ההדף של מלחמות, מאבקים, סכסוכים, יסודות ערכיים שנשברים, הרעיון הקפיטליסטי מבוקע, סוג של דיקטטורה בפועל המונעת מאדם את הזכות לחירות (נהגי האוטובוסים, מצילים בבריכות, נשים שאינן בממשלת השלטון). הם השתקפות של האנרגיה השלילית הכבדה המכסה עלינו, אבל מעל הכל, ההרס שמייצרות הרשתות החברתיות, כולל ערוצי תקשורת שונים.

הברמס, פילוסוף גרמני שפרסם לאחרונה קובץ בשם: "שינוי מבני חדש של המרחב הציבורי והפוליטיקה הדימוית", זה שהאמין בדמוקרטיה הליברלית, שהתעקש פעמים רבות להגן על הסטטוס קוו במערב ולראות בו את הטוב שבעולמות האפשריים, נהפך כעת לפסימי באופן עמוק. אחת הסיבות נוגעת ברשתות החברתיות: לדעתו, הזירה האינטרנטית אינה מעצימה את מעורבות האזרחים בדיון הציבורי, אלא להיפך —

היא שומטת את הקרקע תחת מעורבותם והורסת את "המרחב הציבורי" עצמו. המרחב הציבורי נהפך כיום ל"מרחבים ציבוריים מתחרים", באופן שמסכן את המשך קיומה של הדמוקרטיה הליברלית. ואם בארזי האופטימיזם של הברמאס נפלה שלהבת, אפשר בהחלט להתחיל לדאוג.

הוא מצוין את היעלמותם של שומרי הסף שהיו בעבר ערבים לאמינות המידע דוגמת העורך והעיתונאי, את שליטתם של תאגידים קפיטליסטיים ברשתות החברתיות, ואת האינטרס של המפרסמים בהעמקת הפילוג הפוליטי – שמעודד את המשתמשים לבלות זמן ארוך יותר בגלישה. התובנה היסודית שמציע הברמאס נוגעת ל"שינוי מבני" שהתרחש במרחב הציבורי: לדעתו, הרשתות החברתיות מטשטשות ביסודיות את ההבדל שבין המרחב הפרטי למרחב הציבורי, ובשיאן הן משליטות את הגינות השיחה הפרטית על הדיון הציבורי עצמו.

נכון שהמצב מאתגר ברמות, אבל מבחינתי זאת זכות לחיות בעידן של טרנספורמציות כל כך משמעותיות. בתגובה לצעדי ההפיכה המשטרית המתוכננים, קם מחנה ליברלי גדול בישראל שמגיע להישגים מרשימים. תנועת המחאה זכתה לתמיכה לא מבוטלת בקרב בכירים מהחוגים הכלכליים, הביטחוניים והתרבותיים, בעודה ממשיכה להשכיל ללמוד ממאבקים דומים ברחבי העולם.

על המחנה הליברלי בישראל לשדר לעולם כי ישראל עומדת במרכז של מערכה אידאולוגית גלובלית: **משבר זהותי** המתבטא בין השאר גם במשבר חוקתי וגם במהות הפרדת 3 הרשויות; **מדינת הלכה יהודית דיקטטורית**, או **מדינה יהודית ליברלית – דמוקרטית?** האם אנחנו עם אחד, או **מחנאות של זהויות אתניות?**

הצלחת המאבק בארץ עשויה להוות תקדים עולמי של מחאה אזרחית, שהתעלתה מעל מגבלות ותנאים גרועים ביותר שמדינה בנסיגה דמוקרטית יכולה לבקש. בד בבד, העולם המערבי, על דרגיו הפוליטיים והאזרחיים, צריך להבין כי הצלחת המחנה הליברלי בישראל עשויה להיות ה-Textbook-הכי טוב שהוא יכול לבקש כיום. ייתכן, שהמאבק הדמוקרטי הוא ענף הייצוא החשוב והיעיל ביותר שיכול לצאת מישראל, יותר מתעשיית הנשק, ואולי אפילו יותר מההיי-טק או החקלאות.

סיפור הזהות מלווה אותנו ברבות ממערכות הבחירות. למרות האיום על הדמוקרטיה, למרות יוקר המחיייה, למרות הפערים והשסע החברתיים, למרות חוסר השוויוניות, למרות החזירות הקפיטליסטית, למרות הנפטיזם בריש גלי בממשלה הזאת, למרות ניצול הקופה הציבורית לתועלות אישיות/מגזריות, עדיין רבים מצביעים עבור ממשלת השלטון הנוכחית בגלל זהות ספרדית – אשכנזית – ערבית – דתית, מאשר על מצב האומה בכל תחומי החיים ואיכות השלטון. זה מוכיח עד כמה התודעה, של לפחות מחצית מאזרחי המדינה, הינה קורבנית ורדודה עד כדי קיבעון במדיום הארצי.

כולי תקווה שהפעם השינוי יגיע בעקבות המחאה העצומה והרוב יתמוך בזהות מהותית יותר: מדינה יהודית ליברלית – דמוקרטית הממוקדת בהתכללות כל השבטים שבה לעם אחד.

קטעים ממגילת העצמאות:

בארץ-ישראל קם העם היהודי, בה עוצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאומיים וכלל-אנושיים והוריש לעולם כולו את ספר הספרים הנצחי.

לאחר שהוגלה העם מארצו בכוח הזרוע שמר לה אמונים בכל ארצות פזוריו, ולא חדל מתפילה ומתקווה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חירותו המדינית.

מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדתם העתיקה; ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים, וחלוצים, מעפילים ומגינים הפריחו נשמות, החיו שפתם העברית, בנו כפרים וערים, והקימו ישוב גדל והולך השליט על משקו ותרבותו, שוחר שלום ומגן על עצמו, מביא ברכת הקידמה לכל תושבי הארץ ונושא נפשו לעצמאות ממלכתית.

...

מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקבוצות גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא מושתתה על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזנם של נביאי ישראל; תקיים שיוון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות; תשמור על המקומות הקדושים של כל הדתות; ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגילת האומות המאוחדות. מדינת ישראל תהא מוכנה לשותף פעולה עם המוסדות והנציגים של האומות המאוחדות בהגשמת החלטת העצרת מיום 29 בנובמבר 1947 ותפעל להקמת האחדות הכלכלית של ארץ-ישראל בשלמותה.

...

אנו קוראים - גם בתוך התקפת-הדמים הנערכת עלינו זה חדשים - לבני העם הערבי תושבי מדינת ישראל לשמור על שלום וליטול חלקם בבנין המדינה על יסוד אזרחות מלאה ושווה ועל יסוד נציגות מתאימה בכל מוסדותיה, הזמניים והקבועים.

אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשיתוף פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרום חלקה במאמץ משותף לקידמת המזרח התיכון כולו.

במגילה, לא נאמר דבר וחצי דבר על זהות המדינה להוציא תאור העם וההיסטוריה שלו, תאור ערכים אוניברסליים ומהן מטרות המדינה בגדול. כעת הגיע הזמן לטפל בזהות.

לכן המחאה האדירה שקמה היא החשובה באירועים שחוותה מדינת ישראל עד כה, כי היא דוחפת את המדינה למה שטען שפינוזה: "עליך להישרף בלהבתך שלך ולהיות תחילה לאפר לפני שתוכל להתחדש". היא מרעידה את סיפי מפלגות השלטון, חושפת את המוץ הרב, את השחיתויות, את חוסר השוויוניות, את העוול שנעשה כלפי ציבורים שלמים, את התייגים הגזעניים והשפלים שלא מועילים בדבר לקידום האג'נדה

של הממשלה, את הפריביליגים האמיתיים שהם החרדים והציונות הדתית, זאת כדי לפנות הכל על מנת שאפשר יהיה לטפל בתבן: לשבת ביחד ולדון בזהות מהותית יותר של המדינה. לא סתם אנחנו עם המורכב מ-12 שבטים. לא סתם התוכנית לאבולוציה דורשת התכללות ואחדות. לא סתם חובת המשימה של ישראל להיות אור לגויים: ואהבת לרעך כמוך. הגיע הזמן לממש את אלה!!!

לפיכך, חייב לבוא השינוי: הגיע הזמן שהמחאה ומפלגות האופוזיציה יעלו קומה ויציגו מציאות אלטרנטיבית מלאת תקווה: **אנחנו ננצח וזה מה שיקרה אז.**

לפיכך, על מובילי המחאה ותומכיה, כולל האופוזיציה, להתאחד למחנה ליברלי אחד **ולהביא סדר חדש -** "I have a dream" (הנאום האיקוני של מרטין לותר קינג). מבחן אגו רציני למנהיגים הפוליטיים הנוכחיים. המנהיג שיבחר ייבחר בבחירות פנימיות של המחנה.

חזון של חברה פלורליסטית, דמוקרטית, ליברלית, שוויונית בזכויות ובחובות, אנושית מבחינת הרווחה (שכר אוניברסלי מכבד לבני הגיל השלישי, דיור לכל). חברה מוסרית וערכית בהתנהלות שלה ושל מנהיגיה. ערכים כמו אינדיווידואליזם ותחרותיות יומרו בשיתופיות ובטובת הכלל.

המדינה היא יהודית המשתמעת מהציוויים האלוהיים לגבי תפקידו של העם היהודי כלפי אומות העולם – להיות אור – להיות אהבה – להיות שלום (לכן המשימה היא שכל 12 השבטים יתכללו ולא יפרדו לממלכות), כלפי אדמתו, כלפי הגר והאחר, כלפי חברו.

הממשלה מהודקת (לא יותר מ-18 משרדים ובלי סגני שרים וכל האתננים), מציגה את הרפורמות ההכרחיות בכל משרדי הממשלה, מציגה חוקה לישראל, כולל הגדרה מחודשת של הגבולות בין 3 הרשויות, מציגה תוכנית הפועלת לטובת כל אזרחיה בתחומי החסר: יוקר המחייה, רווחה, חינוך, בריאות, ביטחון, משקיעה בתבונה בחשוב ולא בפופוליסטי, שקופה, עובדת בשקט בלי לעשות גלים ובעיקר באה להחזיר עטרה ליושנה.

עד ההתארגנות, אסור לתת למחאה לדעוך, אסור לוותר לממשלה המסוכנת אי-פעם שהיתה בישראל.

- אני לא בעד פשרות (שיח של מנצחים/מפסידים) אלא בעד התכללות (WE-UNITY).
- אני לא בעד למצוא פתרונות בקומה בה נוצרו הבעיות, אלא בעד טיפוס לקומות גבוהות יותר כדי למצוא פתרונות שורש.
- אני לא בעד להוריד ידיים, אלא בעד להרחיב את הלב ולהרים את הראש.
- אני לא בעד הפחד, אלא בעד לקרוע את הגומייה (כי חייבים להיפרד מהישן) ולייצר מרחב פוליטי חדש שידיאג לעתידה של המדינה.

לאור זאת, אנחנו מאמינים שעתידיה ואחדותה של מדינת ישראל תלויים בהבנה חדשה של כל חלקי העם סביב עקרונות מוסכמים על מהותו של ה"חלק היהודי" ב"מדינה היהודית ודמוקרטית":

- בהקמת מדינת ישראל עמדו הן ערכים דמוקרטיים והן ערכים יהודיים לאור חזונו של נביאי ישראל כפי שמוזכר במגילת העצמאות. מוסדות השלטון - הכנסת, הממשלה ובתי המשפט צריכים לפעול בהתאם לשילוב ערכים אלה.
- יהדות מכילה היבטים של דת, היסטוריה ותרבות. זכותו[ה] של כל יהודי[ה] להגדיר את יהדותו[ה] שלו[ה] על פי דרכו[ה] ואמונתו[ה] האישית.
- ערכים יהודיים כוללים: יצירת חברת מופת (בהם יושר, יושרה, צדקה, כיבוד זכויות ה"גר", ערבות הדדית (כולל טיפול בקשישים ובעניים ושמירה על בטחונה ורווחתה של ישראל והקהילות היהודיות בעולם), קדושת החיים (ערך האדם, קדושת חייו והיותו בן חורין), תרומת עם ישראל לעולם (תיקון עולם ורדיפת הצדק), הזכות החברתית ליום מנוחה, חופש הדת, חופש הביטוי וחשיבותן של זכויות האדם ברוח "ואהבת לרעך כמוך".
- מדינת ישראל תכבד את כלל גווני היהדות ותקצה משאבים בהתאם.
- בהתייחס לחוקי הדת: לא יחוקקו חוקים דתיים בדרך של כפייה ויכובדו זכויות הפרט סביב מעגלי חיים כגון לידה, נישואין, מוות ועוד. יחד עם זאת, גם ההלכה היהודית תכובד על ידי רשויות המדינה (למשל, יהודי שמחליט לא לעבוד בשבת לא יופלה לרעה כאשר מסרב לעבוד בשבת וכו').
- סמלי מדינת ישראל: הדגל, ההמנון, יום המנוחה - יבטאו ערכים וסמלים מתוך התרבות היהודית.
- ישראל תוכר כבית הלאומי של העם היהודי וחוק השבות יישמר.
- בצד הזכויות הלאומיות הייחודיות של העם היהודי בארצו, לכל אזרחי מדינת ישראל, יהודים ולא-יהודים, יהיו זכויות אזרחיות שוות וחופש דת מלא ברוח מגילת העצמאות.
- לכל עיר או אזור תהיה אוטונומיה לקבוע את אופן שמירת השבת בהתאם לאופיין של השכונות בתחום השיפוט שלה.
- כדי להעשיר את הזהות היהודית של ילדינו, כל תלמיד יהודי יסיים את מערכת החינוך כשהוא/היא בעל[ת] אוריינות יהודית, לרבות ביחס לדת, להיסטוריה ולתרבות היהודית. חינוך זה יהיה מכיל וישקף את העיקרון של "שבעים פנים לתורה".
- בהתאם לרעיון "כל ישראל ערבים זה לזה", כל אזרח במדינת ישראל יצטרך "להשתתף בנטל" ולמלא לפחות שנתיים של שירות לתנועת הציבור - שירות זה יכול להיות שירות צבאי, שירות לאומי או שירות קהילתי.

מתוך העקרונות של "יהדות בהסכמה"

דעתי:

1. יהדות היא זהות ולא דת.
 2. לא הגדירו את המאפיינים של הדמוקרטיה ולא את המאפיינים של היהדות ברמת המשטר.
 3. חייבים להפריד דת מהמדינה אם רוצים שהיהדות תתחזק.
 4. חייבים לסגור את כל המפלגות הסקטורליות, במיוחד הדתיות.
 5. חלוקת משאבים שוות ערך בין כל האוכלוסיות.
 6. לפיכך;
- לאחר שהמחאה בלמה את ממשלת האופל וחיידדה את הבעיות של כל ההצעות שלה, ועל כך שאפו, על המחאה כעת לגעת בשאלת הזהות של המדינה. היא זו שתשפיע על החוקה ועל סוג המשטר באן. לכן, על המחאה לקיים סמינר ענק בו תעלה שאלת הזהות וממנה תיגזר פעילות

רח' הנמל 42/94, חיפה | 052-2998548 | 074-7363970
habaitcm@gmail.com | www.dr-bracha.co.il

- המשך. לא רסיסים של שולחנות עגולים, אלא דיון ענק אחד שיתכלל את כל ההצעות שיועלו להצעה קונקרטיית אחת ממנה תיגזר גם החוקה לישראל וגם מבנה הממשלה והשדה הפוליטי.
- לבנות את המחנה הפוליטי - ליברלי ביחד עם האופוזיציה החלשה לקראת הבחירות המתקרבות. לשם כך יש להתכלל לגוף אחד ולשים עליו מנהיג חדש לגמרי שלא היה בפוליטיקה אבל מביא תקווה.
 - לבוא לבחירות עם מה בן - להביא תקווה. להגדיר את דמותה של הממשלה החדשה, 18 משרדים בלבד בלי סגני שרים וכל מיני הטבות עלובות, תוכנית לרפורמה בכל המשרדים, מצפן להתנהגות מוסרית, תוכנית עבודה/חוקה.